

Tisztelet a fogyatékkal élőknek

Én, mint semmilyen fogyatékossgal nem élő ember nyilván nem tudhatom milyen érzés is ezzel együtt élni, de azt gondolom viszonylag sok információt magaménak tudhatok.

Egész kicsi korom óta jártas vagyok a témában, így azóta sok dolgot megtudtam róluk. Iszonyatosan nehéz lehet ezt a terhet elviselni és minden nap együtt élni vele, de tudom, hogy ahány ember annyiféle hozzáállás. A legjobb tudásom szerint a legtöbben vagy veleszületnek a fogyatékossgal vagy baleset által kerülnek ebbe a helyzetbe. Tudom, hogy minden nap egy igazi küzdelem számukra és ezért is tiszteletre méltó az, hogy képesek megbírkózni ezzel. Megannyi gondjuk és örömük lehet, de szerintem sokkal jobban becsülik a kisebb dolgokat, mint ahogy azt többi embertársaik teszik.

Mint ahogy azt említettem jártas vagyok a témában, személyesen tapasztaltam a mindennapjaikat és minden gondjukat, örömeiket. Mikor nagypapám egy bányabalesetben elvesztette combtól lefele a bal lábát, akkor én még meg sem születtem, de tisztán emlékszem minden mozdulatára, szavára miután képes voltam felfogni mi történik vele. Sok nehézsége volt, annak ellenére, hogy ő múltábal élt. Minden reggel felvenni a lábát, minden este levenni, a legtöbbször az is nehézséget okozott neki, hogy eljusson egyik pontból a másikba. Ennek fényében a reményt is sokszor elvesztette, azzal kapcsolatban, hogy valaha lesz-e normális élete, ahol nem nézik ki embertársai, vagy ahol nem kell mindig azon aggódnia, hogy korlátolva van fizikailag. Azt mondta mindig, hogy mi tartjuk benne a lelket és mi motiváljuk minden nap. Mi, a családja voltunk a legnagyobb boldogsága és mindig nagyon szívesen osztott meg velünk történeteket, akár a boldogságáról, akár arról, hogy hogyan bánjunk az emberekkel. Én egy elég elfogadó és megértő embernek tartom magam, és úgy gondolom tőle tanultam a legtöbbet ezeknek az érzelmeknek a fejlesztésében. Mindig arra tanított minket, hogy ugyanolyan kedvességgel, nyitottsággal álljunk minden embertársunk felé, hiába máshogy néz ki vagy máshogy gondolkodik, mint mi. Nagy hatással van rám még mindig, akárhányszor visszacsengenek a szavai a fülemben. Egy biztos, felejthetetlen ember a mai napig, hiába van 10 éve, hogy elhunyt.

Ezért is örülök, hogy van sportolási lehetőség és paralimpia ugyanilyen embereknek, mint nagypapám. Gyönyörű dolognak tartom, hogy nekik is lehetőséget adnak arra, hogy egész életet éljenek és felfedezzék magukban azt a tehetséget, amit azelőtt senki nem vett észre bennük korlátoltságuk miatt. El sem tudom képzelni mennyi motivációt adhat nekik, ha van egy olyan dolog, amiben jónak tartják őket és önmagukat is jónak tartják. Megannyi történetet hallani, ahol a sport mentette meg valakinek az életét, nem hiába, hiszen akkora löketet tud adni az a van mihez ragaszkodnod és egy megszokott környezetben csinálhatod azt, amit szeretsz, vagy éppen kiszakít a mindennapi körforgásból. Nagyon jó lehetőségnek tartom a paralimpiát, mert az ő számukra is egy visszaigazolás, hogy nem áll meg az élet, bármi is történjen és nekünk is követendő példa lehet, ha ő meg tudja csinálni a nehézségei ellenére, akkor én miért ne tudnám?

Boldog voltam mikor lehetőséget kapott az osztályom egy hazai paralimpikonnal beszélgetni egy tanítási óra keretein belül. Ekler Luca egy elragadó személyiségű paraatléta, akin már az első pillanattól kezdve lehetett látni, hogy tényleg szeretne velünk beszélgetni és nem csak egy unalmas órát megtartani. Az osztályon is érződött a pozitív és érdeklődő

hozzáállás, nem véletlen sikerült olyan jól az óra, mint ahogy. Az én véleményemet, érzésimet és tapasztalatomat csak alátámasztani és építeni tudta. Hihetetlen erő és kitartás van Lucában, elmesélte, hogy neki is vannak olyan napjai mikor nem akar elmenni edzésre, de olyankor arra gondol mit ért el eddig az életben és ez elég motiváció neki. Ő is inspirált minket, mint ahogy többi társa is. Büszke vagyok az osztályomra, az osztályfőnökökre és magamra, hogy kihasználtunk ezt az ölünkbe hulló lehetőséget.

Az évek alatt sokan megtanították nekem, hogy milyen is az, mikor ki vagy közösítve bármilyen okból és nincs kihez fordulnod, ha baj van vagy tanácsra lenne szükséged. Erős és határozott személyiségem révén már akkor sem tudott könnyen befolyásolni senki, így ez mai napig hatással van rám. Ha valakit megszeretek az nem a kinézete vagy képességei miatt van, hanem a lelke miatt. Lehet az az ember testileg, agyilag más, mint én, nem számít. Összeségében azt tudom mondani, hogy nincs olyan indok ami miatt megváltoztatnám a véleményem a fogyatékosággal élőkkel szemben, nincs az az ember aki elveszi tőlem azt a tiszteletet és együttérzést amit feléjük érzek.

Írta: Réti Beatrix 12. J osztályos tanuló

Szolnoki SZC Kereskedelmi és Vendéglátóipari Technikum és Szakképző Iskola